

РЕШЕНИЕ

№ 202

гр. Русе, 21.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РУСЕ, III ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Майя Й. Йончева

при участието на секретаря Емилия Д. Добрева
като разгледа докладваното от Майя Й. Йончева Гражданско дело № 20214520102409 по описа за 2021 година

Искът е с правно основание по чл.422 ГПК.

Ищецът “Ти Би Ай Банк” ЕАД гр. София, представляван от изп. директори Александър Чавдаров Димитров и Николай Георгиев Спасов, чрез процесуалния си представител твърди, че на 25.08.2017г. сключил с ответницата Н. Р. Н. Договор за потребителски кредит №*****, съгласно който ѝ предоставил кредит в размер на сумата 5600 лв, от която 5000 лв представлява размера на отпуснатия кредит и 600 лв - еднократна такса за оценка на риска, финансирана от кредитора и която се възстановява от потребителя с дължимите месечни вноски, съгласно Погасителен план. Уговореният между страните лихвен процент е 27.09 %. Общото крайно задължение на ответницата възлиза на сумата 8240.27 лв, разсрочена на 35 погасителни месечни вноски по 228.89 лв и една последна изравнителна вноска в размер на 229.12 лв. С част от отпуснатите средства са погасени стари задължения на ответницата към него в размер на 207.31 лв по договор 4000408380. Към 30.09.2020г. задължението на ответницата по настоящия договор е било в размер на 5376.25 лв, от които 3541.08 лв главница и 844.16 лв договорна лихва, както и 991.01 лв обезщетение за забава към 17.09.2020г., съгласно чл.9, ал.4 от договора. За събиране на вземането си подал заявление за издаване на заповед за изпълнение по реда на чл.417 ГПК, образувано в ч. гр. дело №4415/2020г. на Русенски районен съд. Издаденият по същото изпълнителен лист е образуван в изп. дело №249/2021г. на ЧСИ Иван Хаджииванов. Тъй като ответницата е направила възражение в

законоустановения срок, моли да се признае за установено, че Н. Р. Н. му дължи сумата 5376.25 лв общо, от които 3541.08 лв по Договор за потребителски кредит №*****/25.08.2017г., заедно със законната лихва, считано от подаване на заявлението по чл.417 ГПК - 30.09.2020г. до окончателното изплащане, 844.16 лв договорна лихва за периода от 25.01.2019г. до 25.08.2020г. и 991.01 лв обезщетение за забава за периода от 25.01.2019г. до 17.09.2020г. Претендира разноските по ч. гр. дело №4415/2020г. на РРС, както и разноските по исковото производство.

Ответницата Н. Р. Н. чрез процесуалния си представител взема становище за неоснователност на иска. Възражава, че Договор за потребителски кредит №***** е недействителен, тъй като са нарушени разпоредбите на чл.10, ал.1, чл.11, ал.1 и чл.20 ЗПК, във връзка с което излага съображения. Освен това договорът съдържа отделни клаузи, които са нищожни. Такава е клаузата, предвиждаща такса "оценка на риска" – не е ясно как се изчислява размерът ѝ, нито какво включва, няма и доказателства сумата действително да е заплатена от кредитора на трето лице. Същата не е включена в главницата, а се разбива като главница в месечните вноски. Недопустимо е такса, която не е усвоена като главница да се олихвява. Посочената клауза противоречи на чл.143, т.19 ЗЗП във вр. с чл.10а, ал.2 ЗПК. Задължение на кредитора е за своя сметка да извърши оценка на риска във връзка със сключване на съответния договор – чл.16 ЗПК. Във връзка с възражението за нищожност на клаузата, предвиждаща такса "оценка на риска" излага съображения. Оспорва обстоятелството, че процесните суми по настоящия ДПК реално са ѝ предоставени от ищеца. Поради изложените аргументи претендираната главница е недължима, респ. целият договор за кредит е недействителен. Моли искът да бъде отхвърлен изцяло, в т.ч. и за главницата.

По делото са представени писмени доказателства, назначена е счетоводна експертиза, приложено е ч. гр. дело №4415/2020г. на Русенски районен съд.

За да се произнесе, съдът съобрази следното:

Видно е от приложеното ч. гр. дело №4415/2020г. на РРС, че в производство по чл.417 и сл. ГПК е била издадена заповед за изпълнение срещу Н. Р. Н. за сумите: главница 3541.08 лв, дължима по Договор за потребителски кредит №*****/25.08.2017г., заедно със законната лихва от 30.09.2020г. до окончателното изплащане, 844.16 лв договорна лихва за периода 25.01.2019г. - 25.08.2020г., 991.01 лв лихва за забава за периода 25.01.2019г. - 17.09.2020г., както и за 157.53 лв разноски по производството (107.53 лв държавна такса и 50 лв юрисконсултско възнаграждение). С разпореждане от 01.10.2020г. съдът е допуснал незабавно изпълнение на заповедта за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по

чл.417, т.2 ГПК по ч. гр. дело №4415/2020г. на РРС и е издал изпълнителен лист в полза на “Ти Би Ай Банк” ЕАД против Н. Р. Н. за сумите по заявлението. Издаденият изпълнителен лист е образуван в изп. дело №249/2021г. на ЧСИ Иван Хаджииванов. Своевременно е направено възражение срещу заповедта за изпълнение от ответника/длъжника, поради което съдът е указал на заявителя да предяви иск за установяване на вземането си.

Ищецът е предявил иска в законоустановения едномесечен срок.

От представения Договор за потребителски кредит №*****/25.08.2017г. се вижда, че “Ти Би Ай Банк” ЕАД е предоставило на Н. Р. Н. потребителски кредит за общо ползване в размер на 5000 лв (чиста стойност на кредита) и сумата 600 лв, представляваща еднократна такса за оценка на риска, финансирана от кредитора и която се възстановява от потребителя с дължимите месечни вноски, съгласно Погасителен план. Общият размер на кредита в стойностно изражение е 5600 лв с краен срок за връщане 25.08.2020г. Ответницата се е задължила да погасява кредита на 35 равни месечни вноски, представляващи изплащане на главница, такса оценка на риска, годишен лихвен процент 27.09 %, годишен процент на разходите 42.49 %, всяка по 228.89 лв и една последна изравнителна вноска - 229.12 лв, при което сумата, която трябва да върне на кредитора възлиза на 8240.27 лв (чл.10).

Съгласно чл.9, ал.4 от договора, при просрочие потребителят дължи и лихва за просрочие в размер на законната лихва върху просрочената сума за периода на просрочието.

Договорът е подписан двустранно от страните по него: кредитор “Ти Би Ай Банк” ЕАД и потребител Н. Р. Н., чието име е изписано и ръкописно на стр.6 от договора.

От заключението на счетоводната експертиза, потвърдено и допълнено устно от вещото лице Св. Хр. в съдебно заседание на 20.01.2022г., се установява, че ответницата не е изпълнила задължението си по погасяване на кредита, спряла е да плаща след 17-та погасителна вноска с падеж 25.01.2019г., последвал период с прекъсвания от 25.02.2019г. до 25.08.2019г. и след това преустановила изцяло плащанията. Общо платената сума по потребителския кредит е 3855.03 лв. Размерът на задължението на

ответницата към момента на подаване на заявлението по чл.410 ГПК – 30.09.2020г., е представен в два варианта. Първи вариант включва задължението с включена такса за оценка на риска, при който вариант размерът на неплатената главница е 3541.08 лв, размерът на непогасената договорна лихва е 844.16 лв и размерът на лихвата за забава върху главницата с включена такса за оценка на риска е 482.96 лв. При втори вариант общото задължение не включва такса за оценка на риска, при който размерът на неплатената главница е 3224.47 лв, размерът на непогасената договорна лихва е 768.70 лв и размерът на лихвата за забава върху чистата главница е 439.78 лв. При изчисляване размера на обезщетението за забава вещото лице се е съобразило с чл.6 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, както и с Постановление №100/29.05.2012г. за определяне размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, в сила от 01.07.2012г., отм. и с Постановление №426 на МС от 18.12.2014г., в сила от 01.01.2015г.

Предявени са кумулативно обективно съединени иски по чл.422, ал.1 ГПК във вр. с чл.430, ал.1 и ал.2 ТЗ, вр. с чл.86 ЗЗД за установяване съществуване на вземания, предмет на заповед №260176/01.10.2020г. за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417 от ГПК, издадена по ч. гр. д. №4415/2020г. по описа на РРС.

Съобразно разпоредбата на чл.430, ал.1 ТЗ с договора за банков кредит банката се задължава да отпусне на заемателя парична сума за определена цел и при уговорени условия и срок, а заемателят се задължава да ползва сумата съобразно уговореното и да я върне след изтичането на срока. Видно е, че за разлика от договора за заем по чл.240, ал.1 ЗЗД, който е реален (счита се за сключен и поражда действие след предаването на сумата от заемотателя на заемателя), договорът за банков кредит е консенсуален, т.е. поражда действие от датата на сключването му от страните. От същата разпоредба следва, че договорът е двустранен – и двете страни по него имат насрещни задължения. Затова, независимо дали кредитополучателят по договора за банков кредит е получил парични средства от банката, за него са възникнали определените в този договор задължения. Поради това направеното в т.см. възражение от ответницата е неоснователно.

Уреждането на породилите се договорни отношения между страните е

регламентирано в Закона за потребителския кредит (ЗПК), който е бил в сила към момента на подписването на договора. В самия договор за потребителски кредит е инкорпориран погасителния план към него. В чл.9 от договора е договорено лихвен процент в размер на 27.09 %. В договора е посочено, че размерът на кредита е 5000 лв, а еднократната такса за оценка на риска е 600 лв. Това са сумите, които формират задължението и се възстановяват от потребителя с дължимите месечни вноски, съгласно погасителния план и заявеното желание в искането-декларация – чл.6.

Разпоредбата на чл.11, ал.1, т.11 ЗПК изисква договорът за потребителски кредит да съдържа условията за издължаване на кредита от потребителя, включително погасителен план, съдържащ информация за размера, броя, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски, последователността на разпределение на вноските между различните неизплатени суми, дължими при различни лихвени проценти за целите на погасяването, а разпоредбата на т.12 изисква договорът да съдържа информация за правото на потребителя при погасяване на главницата по срочен договор за кредит да получи при поискване и безвъзмездно във всеки един момент от изпълнението на договора извлечение по сметка под формата на погасителен план за извършените и предстоящите плащания. Погасителният план посочва дължимите плащания и сроковете, условията за извършването на тези плащания, както и разбивка на всяка погасителна вноска, показваща погасяването на главница, лихвата, изчислена на базата на лихвения процент и когато е необходимо, допълнителните разходи. Когато лихвения процент не е фиксиран или когато допълнителни разходи могат да бъдат променени съгласно договора за кредит, в погасителния план се посочва ясно, че информацията, съдържаща се в плана е валидна само до последваща промяна на лихвения процент или на допълнителните разходи, съгласно договора за кредит.

Разпоредбите на чл.11, ал.1, т.11 и т.12 ЗПК са въведени от законодателя в изпълнение на задължението му за транспониране на Директива 2008/48/ЕО на Европейския Парламент и на Съвета от 23.04.2008г., относно договорите за потребителски кредити и за отмяна на Директива 87/102/ЕИО на Съвета. Посочените по-горе текстове пресъздават чл.10, § 2, букви "з" и "и" от Директивата.

В настоящия случай в договора за кредит е инкорпориран погасителен план, на стр.2 от договора (чл.11.2), в който са посочени 36 бр. вноски, като 35 бр. вноски са по 228.89 лв и 1 изравнителна - 229.12 лв. Посочени са размерът на вноската и падежната дата. В чл.7.1 от договора е посочено, че еднократната такса за оценка на риска, дължима в деня на подписване на договора за кредит, се финансира от кредитора и се възстановява от потребителя с дължимите месечни вноски, съгласно погасителния план и заявеното желание. Определен е фиксиран лихвен процент от 27.09 %.

Съдът намира, че потребителският договор съдържа информация за размера, броя, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски, съобразно законовото изискване на чл.11, ал.1, т.11 ЗПК. Изискването за посочване на последователността на разпределение на вноските между различните неизплатени суми не е необходимо за конкретното правоотношение, поради факта, че лихвеният процент е фиксиран.

С решение на СЕС от 09.11.2016г. по дело C-42/15 /Home Credit Slovakia a.s. срещу Klbra Bhryovb/ е прието, че чл.10, § 2, б. "з" и "и" от Директива 2008/48/ЕО трябва да се тълкува в смисъл, че срочният договор за кредит, предвиждащ погасяването на главницата чрез последователни вноски, не трябва да се уточнява под формата на погасителен план каква част от съответната вноска е предназначена за погасяването на тази главница. Тези разпоредби не допускат държавата-членка да предвижда такова изискване в националната си правна уредба, при тълкуване и във връзка с чл.22, § 1 от нея. В т.см. е и Решение от 05.09.2019г. по дело C-331/18.

Съгласно чл.10, § 2, б. "и" и § 3 от Директива 2008/48/ЕО само при искане на потребителя, кредиторът, в срока на договора, е длъжен да му предостави безплатно извлечение под формата на погасителен план, каквото в случая е предоставено на ответницата (л.38).

Във връзка с горното, липсата в погасителния план на разбивка на всяка погасителна вноска, показваща погасяването на главницата, лихвата, изчислена на базата на фиксирания лихвен процент не води до недействителност на договора, на основание чл.22 във вр. чл.11, ал.1, т.11 ЗПК.

Разпоредбата на чл.22 ЗПК, предвижда, че когато не са спазени изискванията на чл.10, ал.1, чл.11, ал.1, т. 7 - 12 и 20 и ал.2 и чл.12, ал.1, т. 7 -

9, договорът за потребителски кредит е недействителен.

Доколкото договорът е за предоставянето на потребителски кредит по чл.9 и сл. ЗПК, при извършена преценка за съответствието му с поставените в закона изисквания за действителност и договарянето му при спазването на добрите нрави, съдът намира, че същият в цялост не страда от пороци, водещи до неговата недействителност. Процесният договор е сключен в писмена форма и отговаря на императивните изисквания на чл.10, ал.1, чл.11, ал.1, т. 7 - 12 и 20 и чл.12, ал.1, т. 7 - 9 ЗПК към датата на неговото сключване. Посочени са индивидуализиращи данни за страните, размера на получената сума, общият размер, който потребителят следва да върне, годишният процент на разходите, годишния лихвен процент по кредита, условия за издължаване на кредита – брой и размер на погасителните вноски и периодичността и датите на плащането им, както и останалото изискуемо съдържание според посочените разпоредби. В договора липсва посочване на общия размер на възнаградителната лихва, но същият е лесно определяем като разлика между общата стойност на плащанията и размера на отпуснатия кредит. В договора е включен погасителен план с посочени падежни дати на отделните вноски. В погасителния план е посочена общата стойност на всяка дължима месечна вноска, без да е посочено каква част от дължимата сума погасява отделните задължения. Въпреки това в договора е посочен размера на всяко едно от задълженията, които сумарно, разделени на посочения брой погасителни вноски, формират размера на всяка вноска, като по същия начин е лесно определяема и стойността на всеки компонент от погасителната вноска.

Възражението на ответницата, че са нарушени изискванията по чл.10 ЗПК е неоснователно, предвид изложените по-горе правни съображения. Не са допуснати нарушения при посочване на фактическите характеристики на конкретния договор за кредит. Същият е изготвен на разбираем език и съдържа необходимите реквизити, посочени в чл.11 ЗПК. Нарушението относно размера на шрифта е формално и само по себе си не е довело до ограничаване правата на ответницата. Ответницата е подписала всяка една от страниците на договора, с което в качеството си на кредитополучател е потвърдила, че е запозната, разбира и приема условията на договора. Волята на законодателя, изразена в нормата на чл.10, ал.1 ЗПК е потребителят да може спокойно да се запознае с текста на документа и да е в състояние да

разбере клаузите на договора. В конкретния случай от представения препис на същия се установява, че това е възможно. Поради това възражението на ответницата, че сключеният договор не отговаря на изискванията на чл.10 и чл.11 ЗПК е неоснователно. След като изискванията на чл.10 и чл.11, ал.1 ЗПК са спазени, то и възражението за недействителност на договора е неоснователно. В случая не е налице и хипотезата на чл.25, ал.2 ЗПК.

По отношение възражението за недействителност на договора за кредит поради превишение на ГПР и на договорната лихва на нормативно установените максимуми, съдът намира, че от съдържанието на самия договор и от заключението на експертизата това не се установява. В договора за кредит е посочено, че ГПР е 42.49 %, а ГЛП – 27.09 %. Безспорно договорът е съобразен с изискванията на ЗПК относно максимално допустимия размер на ГПР (под петкратния размер на законната лихва). В случая е уговорена възнаградителна лихва в размер на 27.09 %. В чл.143, ал.1 ЗЗП е посочено, че неравноправна клауза в договор, сключван с потребител, е уговорка във вреда на потребителя, която не отговаря на изискването за добросъвестност и води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца или доставчика и потребителя. В случая не е налице уговорка във вреда на потребителя.

Видно от заключението на вещото лице, при формиране размера на задължението по договора към размера на главницата по кредита е прибавена и сумата от 600 лв за оценка на риска, за която сума в т.7.1. от договора е посочено, че съставлява еднократна такса за оценка на риска дължима в деня на подписване на договора за кредит, която се финансира от кредитора и се възстановява от потребителя с дължими месечни вноски съгласно погасителния план.

Съдът приема, че клаузата на чл.7.1 от договора е нищожна на основание чл.21, ал.1 ЗПК. Със същата се цели заобикаляне забраната на чл.10а, ал.2 ЗПК, съобразно който кредиторът не може да изисква заплащане на такси и комисионни за действия, свързани с усвояване и управление на кредита. Съдът намира, че дейността по оценка на риска, като предхождаща сключването на договора, е такава, свързана с усвояването на кредита и попада в обхвата на забраната по чл.10а, ал.2 ЗПК. В случая не може да се приеме, че се касае за допълнителни услуги по чл.10а, ал.1 ЗПК, тъй като

оценката на риска не е услуга, предоставяна от кредитора на клиента, а е дейност по преценка, извършвана от него относно платежоспособността на клиента, която по силата на чл.16 ЗПК е възложена на самия кредитор. Следователно с цит. по-горе клауза от договора кредиторът възлага в тежест на длъжника заплащане на такса за действие, което по силата на закона трябва да се извърши изцяло от него и което действие е свързано с усвояването на кредита, поради което следва извод, че клаузата на чл.7.1 от договора е нищожна на основание чл.21, ал.1 във вр. с чл.10а, ал.2 ЗПК. В останалата му част договорът за кредит отговора на изискванията на чл.10, ал.1, чл.11, ал.1, т. 7 - 12 и 20 ЗПК и в т.см. доводите, че договорът е нищожен в неговата цялост, са неоснователни – чл.26, ал.4 ЗЗД.

По изложените съображения за ответницата не е възникнало задължение за заплащане на сумата 600 лв поради недействителност на същата клауза, поради което в частта, с която се претендира главница, включваща таксата оценка за риска, предявеният иск следва да се отхвърли, като се съобрази и направеното от ответницата плащане.

С оглед гореизложеното съдът възприема втория вариант от заключението на експертизата, при който вещото лице е изчислило задължението на ответницата в общ размер 4432.95 лв (3224.47 + 768.70 + 439.78) без включена такса оценка на риска.

При тези данни и с оглед установеното от фактическа страна съдът намира, че искът по чл.422 ГПК да се признае за установено съществуването на вземането на ищеца към ответника за сумите 3224.47 лв по Договор за потребителски кредит №*****/25.08.2017г., заедно със законната лихва, считано от подаване на заявлението по чл.417 ГПК - 30.09.2020г. до окончателното изплащане, 768.70 лв договорна лихва за периода от 25.01.2019г. до 25.08.2020г. и 439.78 лв обезщетение за забава за периода от 25.01.2019г. до 17.09.2020г. За разликата до предявените размери: до 3541.08 лв главница, до 844.16 лв договорна лихва за периода от 25.01.2019г. до 25.08.2020г. и до 991.01 лв обезщетение за забава за периода от 25.01.2019г. до 17.09.2020г. искът следва да се отхвърли като неоснователен.

Разноски се дължат и на двете страни по заповедното производство.

Ответницата дължи на ищеца сумата 130 лв разноски по ч. гр. дело №4415/2020г. на РРС, съобразно уважената част на иска.

Разноските, които ответницата претендира за заповедното производство, са в размер на 477 лв, представляващи адвокатско възнаграждение по реда на чл.38, ал.1 т.2 ЗА. Не са представени доказателства сумата 477 лв да е реално заплатена на процесуалния представител, а се претендира на основание оказана безплатна адвокатска помощ на материално затруднено лице. В този случай съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл.36, ал.2 ЗА (Наредба №1/09.07.2004г.) и осъжда другата страна да го заплати, независимо от размера, който адвокатът сочи, че му се дължи. В тази връзка съдът съобрази, че процесуално представителство за подаване на възражение по чл.414 ГПК от длъжник срещу издадена заповед за изпълнение не е сред изрично предвидените в Наредба №1/09.07.2004г. случаи, поради което и на основание §1 от ДР на Наредба №1 възнаграждението следва да се определи по аналогия, като се съобрази вида на самото процесуално действие. В случая длъжникът чрез процесуален представител е подал възражение съобразно утвърдения образец, като възражението е бланкетно. Ето защо и с оглед извършените от адвоката действия по изготвяне на възражението съдът намира, че по аналогия следва да намерят приложение конкретни случаи, предвидени в чл.6 от Наредба №1 или в случая по т.5 за изготвяне на други молби. Тези действия на адвоката са най-близко до действията му, свързани с подаване на възражение по чл.414 ГПК, което в случая е бланкетно. С оглед и гореизложеното съдът намира, че сумата, която следва да се определи като общ размер на дължимо възнаграждение за подаване на възражението в заповедното производство е в размер на 50 лв, като в съответствие с отхвърлената част от установителния иск, то на адвоката на ответника за извършеното безплатно процесуално представителство и защита в заповедното производство следва да се присъди сумата 8.77 лв.

Съгласно чл.78, ал.1 ГПК във вр. с чл.37, ал.1 ЗПП, вр. с чл.25, ал.1 от Наредба за заплащането на правната помощ, ответникът следва да заплати на ищеца 605.21 лв разноски по настоящото дело, съобразно уважената част на иска. Съгласно чл.78, ал.8 ГПК съдът определи юрисконсултското възнаграждение на 300 лв.

Съгласно чл.78, ал.3 ГПК, ищецът следва да заплати на ответницата 107.91 лв разноски по делото, съобразно отхвърлената част на иска. Претендираното адвокатско възнаграждение по реда на чл.38, ал.1 ЗА за

исковото производство, съобразно чл.7, ал.2, т.3 от Наредба №1/09.07.2004г. е в размер на 615 лв. Ищецът следва да бъде осъден да заплати на основание чл.38, ал.2 ЗА на адвоката на ответницата адвокатско възнаграждение, което съдът изчислява в размер на 107.91 лв, съобразно отхвърлената част на иска. Поради това съдът не се произнася по направеното искане по чл.78, ал.5 ГПК на ищеца за намаляване на адвокатското възнаграждение, направено формално.

Мотивиран така, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА за установено съществуването на вземането на “Ти Би Ай Банк” ЕАД със седалище и адрес на управление в гр. София, район Лозенец, ул. “Димитър Хаджикоцев” №52-54, представлявано от изп. директори Александър Чавдаров Димитров и Николай Георгиев Спасов, ЕИК 131134023, към Н. Р. Н. от гр. Русе, ул. ***** ЕГН *****, за сумите 3224.47 лв по Договор за потребителски кредит №*****/25.08.2017г., заедно със законната лихва, считано от 30.09.2020г. до окончателното изплащане, 768.70 лв договорна лихва за периода от 25.01.2019г. до 25.08.2020г. и 439.78 лв обезщетение за забава за периода от 25.01.2019г. до 17.09.2020г., като ОТХВЪРЛЯ същия иск за разликата до 3541.08 лв главница, за разликата до 844.16 лв договорна лихва и за разликата до 991.01 лв обезщетение за забава.

ОСЪЖДА Н. Р. Н. да заплати на “Ти Би Ай Банк” ЕАД сумите 130 лв разноси по ч. гр. дело №4415/2020г. на Русенски районен съд, както и 605.21 лв разноси по делото.

ОСЪЖДА “Ти Би Ай Банк” ЕАД ЕАД да заплати на адв. С В В сумата 8.77 лв разноси по ч. гр. дело №4415/2020г. на Русенски районен съд, а на адв. К И Б. да заплати сумата 107.91 лв разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Русенски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Русе: _____